

Arrest

nr. 273 514 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2021, tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2021 wordt verzoeker in het kader van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet op de hoogte gebracht van het feit dat overwogen wordt zijn verblijf te beëindigen om hem de mogelijkheid te bieden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Verzoeker haalde de aangetekende zending niet af. Op 5 juli 2021 beslist de staatssecretaris voor Asiel en Migratie om het verblijf van verzoeker te beëindigen, met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN EN INREISVERBOD

Mijnheer
naam : KM
voornaam : Y.
geboortedatum : (...)1992
geboorteplaats: Luanda
nationaliteit : Angola
ALIAS : K M

Krachtens artikel 22, §1, 30, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen:

Op 20/05/1993 is uw vader KP samen met uw moeder MKD aangekomen in België. Hun drie kinderen, met name uzelf en uw twee broers KMH en KMH, waren bij hen. Uw zus S zou overleden zijn in Angola voor jullie vertrek naar België.

Op 25/05/1993 heeft uw vader KP een eerste keer asiel aangevraagd in België.

Op 29/07/1993 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in hoofde van uw vader en moeder een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 30/07/1993 werd een dringend beroep ingediend tegen deze beslissing.

De beslissing tot weigering van verblijf werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigd op 15/12/1993.

Op 12/02/1994 werd een verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing ingediend bij de Raad van State.

Op 24/03/1994 heeft de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, ingevolge het ingediende beroep, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten bevestigd.

Op 28/02/1996 werd een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 § 3, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingediend.

Op 26/03/1996 werd een aanvraag tot machtiging tot verblijf voor uw gezin in toepassing van art. 9 § 3, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verworpen.

Na een illegaal verblijf van 3 jaar heeft uw gezin op 20/11/1996 een tweede maal asiel aangevraagd in België.

Op 21/11/1996 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken in hoofde van uw gezin een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23/12/1996 hebben uw ouders en uw broer H zich aangeboden bij het gemeentebestuur om zich te laten inschrijven.

Op 21/01/1997 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf in hoofde van de leden van jullie gezin. Dezelfde dag nam de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens een beslissing om jullie vast te houden op een welbepaalde plaats, in het kader van een terugkeer naar het land van herkomst.

Op 21/01/1997 dienden uw ouders een dringend beroep in tegen de beslissing.

Op 05/02/1997 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot bevestiging van de weigering van verblijf in hoofde van uw gezin.

Op 12/02/1997 werd bij de Raad van State een hoogdringend verzoek tot schorsing ingesteld tegen de negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 05/02/1997.

Op 21/02/1997 heeft de Raad van State bij arrest de uitvoering van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voorlopig geschorst. De rechtsdag werd vastgesteld op 20/03/1997.

Op 23/04/1997 werd de weigeringsbeslissing van 05/02/1997 ingetrokken door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Het Commissariaat-generaal besliste op 26/11/1997 dat de asielaanvragen ontvankelijk waren en dat verder onderzoek van de aanvragen noodzakelijk was.

Op 04/11/1998 heeft uw gezin opnieuw een aanvraag tot regularisatie van verblijf ingediend. Op 17/01/2000 hebben uw ouders zich nogmaals bij het gemeentebestuur van Wetteren aangemeld om

met toepassing van de wet van 22/12/1999 een aanvraag tot regularisatie in te dienen, om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

Op 29/11/2000 werd het verblijf van jullie gezin geregulariseerd in toepassing van de wet van 22/12/1999.

Aan het gemeentebestuur werden op 07/12/2000 instructies gegeven om de leden van jullie gezin, met name uzelf, uw ouders en twee broers in het bezit te stellen van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 17/12/2004 werd uw vader KP nogmaals de vluchtelingenstatus geweigerd.

Op 04/08/2005 werd ook u door de gemeente in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 08/04/2008 kreeg u een berisping van de jeugdrechtbank te Dendermonde, daar u zich schuldig had gemaakt aan twee feiten van gewone diefstal en aan een diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen. De feiten vonden plaats tussen 12/04/2007 en 14/05/2007.

Op 10/12/2008 werd u in het bezit gesteld van een B kaart, geldig tot 04/11/2013.

Op 09/03/2010 werd u aangehouden en dezelfde dag opgesloten omdat u werd verdacht van een niet nader gespecificeerd misdrijf begaan door een minderjarige. Op 15/04/2010 werd u in vrijheid gesteld, aangezien u werd geplaatst in een inrichting betreffende de jeugdbescherming.

Op 20/10/2010 werd u aangehouden en dezelfde dag opgesloten omdat u werd verdacht van een niet nader gespecificeerd misdrijf begaan door een minderjarige. Op 25/10/2010 werd u in vrijheid gesteld na een intrekking of opheffing van de "voorlopige plaatsing".

Op 08/12/2010 werd u aangehouden en op 09/12/2010 opgesloten omdat u werd verdacht van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Op 02/03/2011 werd u in vrijheid gesteld door toepassing van artikel 33 van de wet op de voorlopige hechtenis. U werd in vrijheid gesteld omdat u door de correctionele rechtbank te Dendermonde werd veroordeeld met probatieuiststel voor wat de voorhechtenis overtrof.

Op 02/03/2011 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde veroordeeld, daar u zich schuldig had bevonden aan een diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, misbruik van vertrouwen, verduistering en valsheid in geschriften, door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid (2 feiten). Voor de diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels werd u veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatieuiststel gedurende een termijn van 3 jaar voor het gedeelte dat de voorhechtenis overtreft (werd uitvoerbaar door arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 23/10/2012). Voor de andere feiten werd u veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatieuiststel gedurende 3 jaar. De feiten vonden plaats tussen 07/12/2010 en 08/12/2010.

Op 08/06/2011 werd u aangehouden en dezelfde dag onder aanhoudingsmandaat opgesloten omdat u werd verdacht van een diefstal met geweld of bedreiging. Op 06/09/2011 werd u in vrijheid gesteld na een opheffing van het bevel tot medebrenging of tot aanhouding.

Op 02/04/2012 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde veroordeeld tot een bijkomende gevangenisstraf van 6 maanden (bijkomend bij de gevangenisstraf van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 02/03/2011), daar u zich schuldig had gemaakt aan gewone diefstal en diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Deze twee feiten vonden plaats op 30/10/2010.

Op 23/10/2012 werd u door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar voor 1/3 van de straf (uitvoerbaar gemaakt door de correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 13/03/2015), daar u zich schuldig had gemaakt aan twee feiten van gewone diefstal en aan diefstal met geweld of bedreiging, op heterdaad betrapt. De feiten werden gepleegd tussen 21/04/2011 en 26/05/2011.

Op 11/03/2013 heeft u zichzelf aangeboden en werd u dezelfde dag opgesloten, ter uitvoering van het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 23/10/2012, het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 02/04/2012 en het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 02/03/2011. U werd eveneens verdacht van een verkrachting op een meerderjarige, een gewone diefstal en andere misdrijven. Op 07/07/2014 werd u elektronisch toezicht verleend en op 13/09/2014 werd u in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 29/12/2014 werd u aangehouden op verdenking van diefstal door middel van geweld of bedreiging, en, de dieven op heterdaad betrapt zijnde, geweld of bedreigingen gebruikt hebbende hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om de vlucht te verzekeren, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door twee of meer personen, en dat het misdrijf werd gepleegd ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, duidelijk was of hem bekend was en op 30/12/2014 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten.

Op 14/09/2015 werd u elektronisch toezicht verleend.

Op 13/03/2015 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging. Het feit vond plaats op 21/01/2014.

De hoofdgevangenisstraf met uitstel, uitgesproken bij arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 23/10/2012 is uitvoerbaar geworden ingevolge het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 13/03/2015.

Op 19/05/2015 werd u door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel veroordeeld tot een bijkomende gevangenisstraf van 10 maanden (bijkomend bij de gevangenisstraf van de correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 13/03/2015), daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, en, de dieven op heterdaad betrapt zijnde, geweld of bedreigingen gebruikt hebbende hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om de vlucht te verzekeren, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door twee of meer personen, en dat het misdrijf werd gepleegd ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, duidelijk was of hem bekend was (herhaling). Het feit vond plaats op 29/12/2014.

Op 16/09/2015 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde veroordeeld (op verzet tegen het verstekvonnis dd. 15/04/2015) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden, daar u zich schuldig had gemaakt aan gewone diefstal en aan het verwerven van een bedrieglijk vermogensvoordeel door gegevens te hebben ingevoerd in een informaticasysteem, met name gelden afgehaald te hebben met een gestolen bankkaart. De feiten vonden plaats tussen 11/02/2014 en 14/02/2014.

Op 23/09/2015 heeft u het elektronisch toezicht ontvlucht.

Op 04/10/2015 werd uw elektronisch toezicht ingetrokken wegens het niet naleven van de voorwaarden.

Op 19/11/2015 werd uw voorlopige invrijheidsstelling ingetrokken.

Op 12/01/2017 werd u elektronisch toezicht toegekend door de strafuitvoeringsrechtbank.

Op 28/02/2017 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, daar u zich schuldig had gemaakt aan het met bedrieglijk opzet, beoogd te hebben een onrechtmatig economisch voordeel voor zichzelf of voor een ander te verwerven, door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informaticasysteem te hebben ingevoerd, gewijzigd, gewist of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd, met name ten nadele van slachtoffers geldsommen via internetbankieren van diens rekeningen te hebben gedebiteerd dan wel doen of laten debiteren ten gunste van hun eigen rekening. In hetzelfde vonnis werd u veroordeeld voor witwas van een geldsom voorkomend uit een illegaal vermogensvoordeel (herhaling). Beide feiten vonden plaats op 13/08/2013.

Op 08/06/2018 werd u voorlopig aangehouden. Op 21/06/2018 werd u opnieuw elektronisch toezicht toegekend door de strafuitvoeringsrechtbank.

Van 06/08/2018 tot 30/03/2019 heeft u, voor een totaal van 236 dagen, het elektronisch toezicht ontvlucht.

Uit een consultatie van de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) blijkt dat u 8 keer werd tegengehouden door de politiediensten in 2019, onder andere voor zware diefstal, voor twee feiten van drugsbezit, voor weerspanning en voor drie feiten van ontvluchting van gevangenen.

Op 27/11/2020 werd u in vervroegde vrijheid gesteld ter uitvoering van de Covid coronawet 2020. Sinds 11/02/2021 bent u definitief vrij (einde van de proeftermijn).

Uit een consultatie van de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) blijkt dat u in 2021 tegengehouden werd voor een gewone diefstal.

Verder werd u door de politierechtbanken veroordeeld voor een aantal verkeersinbreuken. Zo werd u 8 keer veroordeeld door de politierechtbanken tussen 19/11/2010 en 08/03/2016, vooronder andere het rijden zonder aansprakelijkheidsverzekering en het rijden zonder rijbewijs (6 feiten). U werd veroordeeld voor boetes tussen de 1.100 euro en 2.200 euro.

+++

Op 07/04/2021 werd u in het kader van artikel 62§1 van de Vreemdelingenwet een aangetekend schrijven verstuurd om u op de hoogte te stellen van het feit dat overwogen werd uw verblijf te beëindigen om u zo mogelijkheid te bieden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. U haalde de aangetekende zending niet af.

+++

Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uw administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat u een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Uit een consultatie van het rijksregister blijkt dat u geen echtgenote of kinderen heeft in België.

Uit een consultatie van het rijksregister blijkt dat uw ouders KP (geboren op (...)1959 te Maquela Do Zombo te Angola, van Angolese nationaliteit, beschikt over een C kaart geldig tot 19/04/2026) en MKD (geboren op (...)1962 te Maquela Do Zombo te Angola, van Angolese nationaliteit, beschikt over een B kaart geldig tot 20/10/2022) in België verblijven. Uit een consultatie van het rijksregister blijkt eveneens dat uw broer KMH (geboren in 1982 te Luanda, van Angolese nationaliteit, beschikt over een B kaart geldig tot 19/11/2024), uw broer KMHer (geboren op (...)1990 te Luanda, van Angolese nationaliteit, beschikt over een B kaart geldig tot 27/09/2022) en uw zus KKS (geboren op (...)2000 te Deinze, van Angolese nationaliteit, beschikt over een B kaart geldig tot 23/10/2022) in België verblijven.

Uit een consultatie van uw gevangenisdossier blijkt dat u tussen 13/01/2015 en 25/09/2020 13 keer bezoek kreeg van uw moeder in de gevangenis en 35 keer van uw vader. U kreeg ook verschillende malen bezoek van uw broers en zus. Uit een consultatie van de historiek van uw bezoeken, in uw gevangenisdossier, blijkt dat u mogelijks ook zussen genaamd KP en KLDK heeft in België. Zij bezochten u elk éénmaal in de gevangenis gedurende deze periode.

In de lijst met bezoektoelating, vervat in uw gevangenisdossier, wordt een dochter vermeld genaamd KSA. Uw administratief dossier bevat echter geen enkel element dat uw relatie met deze persoon zou kunnen bevestigen. Gezien u de aangetekende zending met betrekking tot het recht om gehoord te worden niet afhaalde, dient opgemerkt te worden dat u de Belgische autoriteiten niet de kans geeft om hierop zicht te krijgen.

Betreffende uw in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u in België afhankelijk zou zijn van uw broers of zussen. Aangezien u na uw laatste vrijlating uit de gevangenis aangaf op hetzelfde adres te gaan wonen als uw moeder, kan hier eventueel wel enige afhankelijkheid blijken.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

+++

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 22, § 1, 3° van de wet van 15/12/1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U bent aangekomen in België op 20/05/1993, u was toen 6 maanden oud. Momenteel bent u 28 jaar. Dat betekent dat u bijna 28 jaar in België verblijft. Gedurende deze periode verbleef u echter in detentie van 09/03/2010 tot 15/04/2010, van 20/10/2010 tot 25/10/2010, van 09/12/2010 tot 02/03/2011, van 08/06/2011 tot 06/09/2011, van 11/03/2013 tot 13/09/2014 en van 30/12/2014 tot 27/11/2020. In totaal verbleef u dus al 2.925 dagen, of meer dan 8 jaar, in detentie.

Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u slechts heel sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat u tussen 26/01/2009 en 27/02/2009 werkzaam was voor (...) BVBA, tussen 28/10/2010 en

15/11/2010 voor (...), tussen 15/01/2018 en 06/07/2018 voor (...) SA, op 30/07/2018 en 31/07/2018 voor (...) NV, van 01/08/2018 tot 03/08/2018 voor (...) NV en van 01/10/2018 en 13/05/2019 voor (...) NV. Het is bevreemdend dat u uw werk steeds maar korte tijd kan aanhouden, waardoor geen goede integratie kan aangetoond worden. De overige tijd was er geen sprake van enige legale tewerkstelling. Uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat u ook niet was tewerkgesteld als zelfstandige.

Tijdens het onderzoek gevoerd op de terechtzitting van 20/12/2016 van de zaak van het Hof van Beroep te Antwerpen (vonnis 28/02/2017), heeft u verduidelijkt dat u toen reeds eenentwintig jaar in België verbleef, werkzoekend was en geen echt nuttige dagbesteding had.

Bovendien blijkt uit informatie ontvangen van de POD Maatschappelijke Integratie dat u sociale bijstand hebt ontvangen van het OCMW te Wetteren van 01/02/1996 tot 31/05/2001 en van het OCMW te Gent van 01/02/2021 tot de dag van vandaag. Dit toont aan dat u ten laste bent van de Belgische samenleving.

Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en dat u zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. Maar in de plaats van te werken opteerde u voor diefstallen te plegen, wat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de wet en een drang naar snel en makkelijk geldgewin. Zo werd u niet minder dan 6 maal veroordeeld voor diefstal (voor een totaal van 9 feiten van diefstal). Het blijkt dan ook niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland en er is geen sprake van een economische binding met België.

Naast diefstallen staat u bekend voor een verscheidenheid van andere strafbare feiten, zoals hieronder geargumenteed. Het herhaaldelijk niet respecteren van de wettelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Angola. U woont weliswaar sinds kort na uw geboorte in België, maar groeide op in een Angolees gezin. Het is dan ook redelijk om aan te nemen dat u enige notie hebt van het Portugees of andere Angolese talen en van de cultuur en de gebruiken van Angola. Indien nodig, kan u Portugees of andere Angolese talen leren, er is niet aangetoond dat het u onmogelijk zou zijn een nieuwe taal onder de knie te krijgen. Gezien het feit dat u geen gevolg gaf aan de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, stelt u de Dienst Vreemdelingenzaken niet in staat na te gaan of u beschikt over een netwerk in Angola en of u er regelmatig in de zomer langsging om eventuele familie en/of vrienden op te zoeken, zoals wel vaker voorkomt in Afrikaanse gemeenschappen. Zelfs indien uw dichte familieleden hoofdzakelijk in België verblijven, is het niet onredelijk te veronderstellen dat u ook in Angola nog familieleden dan wel kennissen heeft. Hoe dan ook bent u inmiddels een volwassen man die zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou kunnen uitbouwen in een ander land. Uw familie in België kan u, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in de Angolese samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het land van herkomst.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12/01/2021).

Uit een consultatie van uw gevangenisdossier blijkt dat u tussen 13/01/2015 en 25/09/2020 sporadisch bezoek kreeg van vrienden in de gevangenis, waaruit blijkt dat u vrienden heeft in België. U kan echter via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken in het buitenland.

Er liggen geen stukken voor dat u in Angola, dan wel elders, geen degelijke job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De (beperkte) werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders.

De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

U hebt een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om u aan de geldende wetten te houden. Ondanks uw relatief jonge leeftijd werd u gedurende een periode van ongeveer 10 jaar niet minder dan 7 keer strafrechtelijk veroordeeld, voor allerlei feiten: gewone diefstal, diefstal door middel van braak,

inklimming of valse sleutels, diefstal door middel van geweld of bedreiging, misbruik van vertrouwen / verduistering en valsheid in geschriften, het verwerven van een bedrieglijk vermogensvoordeel door gegevens te hebben ingevoerd in een informaticasysteem en gegevens in een informaticasysteem te hebben ingevoerd, gewijzigd, gewist of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd om een vermogensvoordeel te bekomen. U werd in totaal als 28-jarige reeds veroordeeld tot 74 maanden gevangenisstraf, wat neerkomt op meer dan 6 jaren gevangenisstraf.

Uit het strafrechtelijk dossier blijkt dat de feiten zwaarwichtig zijn en indruisen tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Zo blijkt dat u er niet van terugschrikt om geweld te gebruiken bij het plegen van diefstallen. Op 23/10/2012 werd u veroordeeld voor twee feiten van gewone diefstal en voor diefstal met geweld of bedreiging, op heterdaad betrapt. In het arrest van het Hof van Beroep te Gent wordt het volgende gesteld: "Bij de straftoemeting houdt het hof rekening met de objectieve ernst en zwaarwichtigheid van de bewezen verklaarde feiten en met de persoonlijkheid van de beklaagde die geen respect kon opbrengen voor andermans fysieke integriteit en voor andermans eigendom. Met het grootste gemak pleegt hij diefstallen en wanneer hij bij zo'n diefstal op heterdaad betrapt wordt, schrikt hij er niet voor terug om geweld te gebruiken om in het bezit te kunnen blijven van wat hij gestolen heeft en om zijn vlucht te verzekeren."

In het vonnis dd. 19/05/2015 van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel lezen we het volgende: 'Beide beklaagden [waaronder uzelf] staan terecht voor een diefstal met geweld met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd in bende en ten aanzien van een kwetsbare persoon.

De feiten kunnen als volgt worden samengevat. Op 29 december 2014 omstreeks 15u30 wandelt [S.J] naar haar woonplaats gelegen te Ganshoren Wereldtentoonstellingslaan 93. Ze wordt gevolgd door twee personen die later geïdentificeerd worden als zijnde de genaamde KMY [uzelf] en [U.S.].

KMY benadert [S.J] langs achter en prutst aan haar handtas. [S.J.] voelt iets, draait zich om en komt oog in oog te staan met KMY die haar de opmerking maakt dat ze een vlek heeft op de rugzijde van haar mantel. [S.J.] antwoordt hem dat er helemaal niets mis is met haar mantel en zet haar weg te voet verder naar haar woning.

[S.J.] betreedt haar woning en zet haar handtas in de inkomhal. De toegangsdeur staat nog op een kier. Wanneer ze weerkeert naar haar voordeur en voorovergebogen zit om haar deurmat te vervangen wordt ze omver geduwd door KMY en valt ze op haar rug.

Deze laatste neemt vlug de handtas van het slachtoffer bij de draagriem en doorzoekt ze samen met [U.S.] die hem nog steeds vergezelt. [S.J.] schreeuwt onophoudend om hulp. [A.A.] en [N.S.], respectievelijk zaakvoerder en medevenoot van de supermarkt gelegen naast de woning van het slachtoffer, zijn gealarmeerd door haar hulpgeroep en begeven zich ter plaatse. Ze stellen vast dat KMY over [S.J] gebogen is, bijgestaan door [U.S.]. KMY betrapt door [A.A.] en [N.S.] draait zich om en neemt de vlucht.

[A.A.] en [N.S.] hebben nog getracht hem [u] tegen te houden maar KMY verweert zich en slaagt erin te vluchten. [U.S.] kan wel staande gehouden worden.

[V.P.] getuige van het geschil zet de achtervolging in. Hij wordt bijgestaan door inspecteur [V.] in burger en samen slagen ze erin KMY te interceperen en te weerhouden tot de aankomst van de politiediensten.

Bij hun aankomst treffen de politiediensten binnen handbereik van KMY op de grond een zwarte geldbeugel aan die [S.J.] herkent als de hare. Via [V.P.] vernemen de politiediensten dat de geldbeugel uit de jas van KMY is gevallen."

De Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel oordeelt hierover in het vonnis dd. 19/05/2015: 'De rechtbank tilt zeer zwaar aan deze feiten die verwerpelijk en maatschappelijk totaal onaanvaardbaar zijn. De brutale beroving van een weerloos slachtoffer geeft in hoofde van de twee beklaagden blijk van een verbijsterend gebrek aan normbesef en wijst op een reële sociale gevaarlijkheid. Zij hebben totaal geen respect voor de fysieke integriteit van een oudere dame, noch voor haar eigendom.

De bewezen verklaarde feiten zijn van die aard dat zij het veiligheidsgevoel van de burgers aantasten en een bedreiging vormen voor de openbare veiligheid en de maatschappelijke orde."

De feiten die u hebt gepleegd zijn bijzonder ernstig, aangezien het hier gaat om een vermogensdelict gepleegd tegenover personen door middel van geweld en bedreigingen. De ernst wordt nog versterkt door het feit dat u personen hebt aangevallen die kwetsbaar zijn, vanwege een geestelijke stoornis of vanwege hun leeftijd, hetgeen niet alleen uw lafheid aantoonst, maar ook uw absolute minachting voor andere mensen. Dit soort gedrag maakt deel uit van de delinquentie die aan de basis ligt van het verontrustende gevoel van onveiligheid dat wijdverspreid is onder de bevolking en die de levenskwaliteit in stedelijke gebieden aanzienlijk aantast. In die mate brengen deze daden de openbare veiligheid ernstig in gevaar, veroorzaken zij grote sociale beroering en geven zij blijk van een fundamenteel

gebrek aan respect van de verdachte voor de goederen van anderen, alsmede voor hun lichamelijke en psychische integriteit.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat men met feiten van diefstal belangrijke materiële schade aan de slachtoffers berokkent. Uit het vonnis dd. 02/03/2011 van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde blijkt het volgende: "Op 7 december 2010 deed [R.K.] aangifte van de diefstal van haar voertuig Chevrolet Captiva. [R.K.] verklaarde dat zij die dag als loketbediende aan het werk was bij de Bond Moyson te Wetteren. Dat zij omstreeks 15u30 de brievenbus wilde openen en ze haar persoonlijke sleutelbos even naast zich neerlegde. Wanneer ze haar sleutels nadien terug wou nemen stelde ze vast dat die verdwenen waren. Ze liep naar buiten waar ze vaststelde dat haar voertuig verdwenen was.

Op 8 december 2010 legde [D.L.], uitbater van een benzinstation te Lede, klacht neer lastens een manspersoon wegens oplichting. [D.L.] verklaarde dat op 8 december 2010 rond 8u00 een manspersoon, bestuurder van een voertuig Chevrolet Captiva, kwam tanken voor een bedrag van 40 euro; Dat hij na te hebben getankt het bureel binnenkwam en zei geen geld bij te hebben. Dat hij een schuldbekentenis schreef die hij ondertekende met vermelding van een vals adres en een valse naam. Dat op 8 december 2010 om 15u55 beklaagde als bestuurder van het voertuig Chevrolet Captiva door de verbalisanten opgescheept werd te Lede. Beklaagde bekende aan de verbalisanten de autosleutels te hebben gestolen en vervolgens met de wagen Chevrolet Captiva te zijn weggereden; Beklaagde bekende tevens met het voertuig getankt te hebben te Lede en aldaar een schuldbekentenis te hebben ondertekend met een valse naam. Ook ter terechtzitting van 16 februari 2011 bekende beklaagde de hem ten laste gelegde feiten;"

U begon al op jonge leeftijd met het plegen van diefstallen. Zo werd u op 08/04/2008 al veroordeeld door de jeugdrechtbank te Dendermonde, daar u zich schuldig had gemaakt aan twee gewone diefstallen met name van een bromfiets en een fiets. Zelfs op die jonge leeftijd schrikte u er niet van terug om geweld of bedreiging te gebruiken. Zo werd u in hetzelfde vonnis veroordeeld voor een diefstal door middel van geweld of bedreiging, met name van een MP3-speler, met de omstandigheid dat de diefstal werd gepleegd door twee of meer personen. Logischerwijze maakt een dergelijke diefstal een sterke indruk op het slachtoffer.

U was dus nog maar 15 jaar toen u voor de eerste keer in aanraking kwam met de jeugdrechtbank. De maatregelen opgelegd door de jeugdrechtbank hadden tot doel om ervoor te zorgen dat u in de toekomst op het rechte pad zou blijven en dat u tot het besef zou komen dat uw crimineel gedrag onaanvaardbaar was. De opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben echter niet het beoogde effect verwezenlijkt. U verviel telkens weer in uw gekende gedragspatroon. Het is duidelijk dat u de geboden kansen van de jeugdrechtbank niet begrepen heeft.

Overwegende dat uw zucht naar snel geldgewin eveneens duidelijk wordt doordat u reeds verschillende malen werd veroordeeld voor diverse vormen van (digitale) oplichting. Op 07/07/2016 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt veroordeeld, daar u zich schuldig had gemaakt aan het onder valse voorwendsel van het uitvoeren van een beveiligingsupdate door BNP Paribas Fortis Bank, waartoe men slachtoffers eerst via mail, nadien via telefonisch contact door een persoon die zich valselijk uitgaf als medewerker van deze bank aanzocht, met als doel het ontfutselen van de numerieke codes die gegenereerd worden uit de combinatie van de bankkaart (met pincode) en kaartlezer van het slachtoffer (phising), waarna aanwending dezer codes via het internetbankieren teneinde zich een onrechtmatig voordeel te verschaffen, i.c. overschrijving van geldsommen.

In het vonnis lezen we het volgende: "Beklaagde KMY [u] heeft als mededader wetens en willens meegewerkt aan de feiten onder de tenlasteleggingen [...]. Hij wist heel goed waaraan hij deelnam. Onmiddellijk nadat de gelden op zijn rekening waren terechtgekomen, werden zij afgehaald via een wisselkantoor en via cashafhaling aan een automaat. De afhaalplaatsen waren in elkaars omgeving en niet ver verwijderd van de woonplaats van beklaagde. Voor deze afhalingen was een pincode nodig. Beklaagde kan niet uitleggen hoe men aan zijn pincode gekomen is. Het verlies van de kaart waarvan beklaagde gewag maakt, dateert van ongeveer een jaar voor de feiten en deze kaart werd op non-actief gesteld, zodat het niet die kaart kan zijn die gebruikt is. "

Iets verder in het betreffende vonnis lezen we: "Vervolgens hebben de respectievelijke beklagden [G.G.], [Y.M.], [S.Y.] en KMY de geldsommen afkomstig van de feiten [...] die op hun respectievelijke rekeningen waren terechtgekomen, onmiddellijk weggemaakt of door derden laten wegmaken middels cash-afnames en betalingen. Alle handelingen gebeurden op dezelfde dag, onmiddellijk na de ontvangst van hun rekening van de illegaal bekomen gelden.

Het was duidelijk de bedoeling deze gelden onmiddellijk te laten verdwijnen en te verdelen tussen de verschillende mededaders. Aldus stelden zij allen daden van omzetting of overdracht van goederen waarvan zij de illegale oorsprong kenden en dit met de bedoeling de herkomst ervan te verbergen of verdoezelen. "

Op 28/02/2017 werd u voor gelijkaardige feiten veroordeeld in een arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen. Hierin lezen we: "Op 13 augustus 2013 heeft [L.A.], zijnde medezaakvoerder van de firma

[J.M. BVBA] en de persoon die de administratie van de firma [E.J. BVBA] verzorgt, omstreeks 14.30 uur een telefonische oproep gekregen van een vrouw die belde met een privé nummer en die sprak met een Nederlands accent en zich voorstelde als ene "Linda Vandenberg van PNB Fortis, verantwoordelijke van Online-banking van Brussel".

Op instructie van die vrouw moest [L.A.] haar bankkaart in de kaartlezer steken. Zij moest vervolgens een aantal codes intikken en de vrouw vroeg haar ook een aantal codes. Zij moest zich aanmelden via de gewone weg en de codes die alsdan verschenen heeft zij moeten doorgeven. Daarnaast heeft [L.A.] ook nog bepaalde codes moeten intikken. Dat gesprek heeft een vijftiental minuten geduurd en daarbij kreeg zij de boodschap dat zij enkele uren niet meer mocht inloggen op PC-banking omdat anders de volledige procedure opnieuw gedaan moest worden. Zij zou dan nadien een e-mail ontvangen dat alles in orde was.

Diezelfde dag heeft een medezaakvoerder dan telefoon van de Fortisbank ontvangen met de melding dat er grote bedragen van de rekening waren verdwenen [...].

Bij nazicht van de verschillende rekeningen heeft [L.A.] dan vastgesteld dat grote bedragen overgeschreven waren naar andere rekeningen. Zo was onder meer een bedrag van 3.108,54 euro van de rekening van het echtpaar [J.-A.] overgemaakt naar de rekening van de beklaagde [u]."

Het Hof van Beroep oordeelt over deze feiten het volgende: "Reeds uit de hierboven weergegeven feitelijke uiteenzetting blijkt dat het thans vervolgte basisvermogensmisdrijf en de daaropvolgende witwasfeiten op professionele wijze werden voorbereid en uitgevoerd. Het hof neemt aan dat de beklaagde [u] niet de organisator of bedenker van dit basisvermogensmisdrijf noch van deze witwasfeiten was. De beklaagde wordt in de hoedanigheid van mededader minstens medeplichtige aan het basisvermogensmisdrijf en aan de witwasfeiten vervolgd; hij vervulde de rol van een zogenaamde 'muilezel', zijnde een persoon die zijn bankrekening en zijn bankkaart ter beschikking stelt aan criminelen opdat deze (minstens een gedeelte van) de onrechtmatig bekomen opbrengst van het basisvermogensmisdrijf kunnen veiligstellen via een rechtstreekse overschrijving van de rekening van het slachtoffer van het basisvermogensmisdrijf en onmiddellijk daarna kunnen witwassen door cash afhalingen en/of betalingen in winkels of wisselkantoren. Deze persoon faciliteert dus niet enkel het basisvermogensmisdrijf door ervoor te zorgen dat het onrechtmatig voordeel bekomen via het informaticabedrog een tijdelijke bestemming krijgt na overschrijving en dit zonder enige rechtstreekse link naar de organisator of de daadwerkelijke pleger van de zogenaamde phishingtechnieken maar zeker ook de onmiddellijk daaropvolgende witwasfeiten. Het is immers de kunst om quasi onmiddellijk na het basisvermogensmisdrijf van het informaticabedrog de witwasfeiten te plegen en wel omdat er zeer weinig tijd kan zijn door de eventuele blokkering van de rekening(en) als gevolg van de aangifte van het slachtoffer van het basisvermogensmisdrijf of als gevolg van een instructie van de bank zelf.

Het Hof van Beroep oordeelt hierover het volgende: "De bewezen verklaarde feiten zijn ernstig, aangezien het vertrouwen dat de burger in een moderne maatschappij moet kunnen stellen in de correcte werking van het financieel stelsel, in het bijzonder het bankwezen, door deze feiten ingrijpend wordt aangetast. Meer nog het bankwezen wordt door deze feiten misbruikt om criminelen toe te laten zich illegale vermogensvoordelen toe te eigenen op een quasi niet-traceerbare wijze.

De feiten geven ook blijk van een frauduleuze ingesteldheid en van minachting in hoofde van de beklaagde voor de eigendomsrechten van derden. Zij kunnen niet geduld worden en dienen adequaat betoedeld te worden. Er is geen enkel argument dat het handelen van de beklaagde kan vergoelijken.

Deze beklaagde [u] kan bezwaarlijk een debutant worden genoemd als overtreders van de verschillende strafwetten en het is duidelijk geworden dat hij geen enkele les heeft getrokken uit zijn voorgaande veroordelingen en dat hij misdrijven blijft begaan."

Uw gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij u ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. U hield bij het plegen van deze strafbare feiten enkel rekening met het eigen financieel gewin. Er werd niet stilgestaan bij de materiële en psychische gevolgen van uw daden voor de slachtoffers. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

U werd daarenboven door de politierechtbanken veroordeeld voor een aanzienlijk aantal verkeersinbreuken. Zo werd u 8 keer veroordeeld door de politierechtbanken tussen 19/11/2010 en 08/03/2016. Hiervan werd u maar liefst 6 keer veroordeeld voor het rijden zonder rijbewijs. U werd veroordeeld voor boetes tussen de 1.100 euro en 2.200 euro. De wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de politierechtbank. U bent maar liefst 8 keer door de politierechtbank veroordeeld en hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van

mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet uw eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook uw gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin u leeft. De aard van de gepleegde feiten en het herhaaldelijk karakter maken dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden, niet uitgesloten kan worden.

Uit alles blijkt dat u reeds meerdere kansen kreeg van Justitie, u genoot meerdere gunstmaatregelen en er werden duidelijk inspanningen geleverd om u steeds opnieuw de hand te reiken en u de kans te geven u te herpakken. Dit was echter niet aan u besteed, want u was blijkbaar niet bereid voldoende inspanning te leveren om op het rechte pad te blijven. Er werden u straffen met uitstel en/of probatievoorwaarden opgelegd. U hield zich niet aan gemaakte afspraken en het aan u verleende uitstel diende te worden herroepen. Zo werd een probatieuitstel verleend in het vonnis van 02/03/2011 van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde uitvoerbaar gemaakt door arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 23/10/2012. Daarnaast werd het uitstel verleend bij uw veroordeling van het Hof van Beroep te Gent dd. 23/10/2012 uitvoerbaar gemaakt door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 13/03/2015. Niks baatte want u slaagde er niet in de agressie die als rode draad doorheen uw strafverleden loopt onder controle te krijgen en bleef uw misdadig gedrag verderzetten. Nadat u op 14/09/2015 elektronisch toezicht werd verleend, werd dit al op 04/10/2015 ingetrokken wegens het niet naleven van de voorwaarden. Overwegende dat u zich overgeeft aan een steeds gewelddadiger wordende delinquentie.

Overwegende dat uit een consultatie van de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) blijkt dat u geen lessen leert uit uw strafrechtelijk verleden. Zo werd u in 2019 maar liefst 8 keer tegengehouden door de politiediensten, onder andere voor zware diefstal, voor twee feiten van drugsbezit, voor weerspanning en voor drie feiten van ontvluchting van gevangenen. Overwegende dat u van 06/08/2018 tot 30/03/2019, maar liefst voor een totaal van 236 dagen, het elektronisch toezicht bent ontvlucht. Bovendien werd u in 2021 nog tegengehouden voor een gewone diefstal.

Ingevolge de ernst van de gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan er geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de wettelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Gelet op al deze elementen wordt uw verblijfsrecht beëindigd om ernstige redenen van openbare orde in de zin van artikel 22, § 1, 3° van de wet van 15/12/1980 en wordt u bevolen het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, § 1, 3°.

Uit het voorgaande blijkt dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij zijn besluit tot uitzetting rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Krachtens artikel 74/11 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, en dit voor een duur van 10 jaar, om de volgende redenen: Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. De duur van het inreisverbod houdt rekening met het feit dat u familie in België heeft.

Sinds zeer jonge leeftijd beging u strafbare feiten. De jeugdbeschermingsmaatregelen die genomen werden teneinde u normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren, hebben u niet op het rechte pad kunnen brengen. Er werden u ook nadien tal van kansen geboden om u te herpakken. De opgelegde maatregelen hebben echter niet het beoogde effect verwezenlijkt, en u bleef volharden in het plegen van misdrijven.

Op 08/04/2008 kreeg u een berisping van de jeugdrechtbank te Dendermonde, daar u zich schuldig had gemaakt aan twee feiten van gewone diefstal en aan een diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen. De feiten vonden plaats tussen 12/04/2007 en 14/05/2007.

Op 02/03/2011 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde veroordeeld, daar u zich schuldig had bevonden aan een diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, misbruik

van vertrouwen, verduistering en valsheid in geschriften, door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid (2 feiten). Voor de diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels werd u veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatieuitstel gedurende een termijn van 3 jaar voor het gedeelte dat de voorhechtenis overtreft (werd uitvoerbaar door arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 23/10/2012). Voor de andere feiten werd u veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatieuitstel gedurende 3 jaar. De feiten vonden plaats tussen 07/12/2010 en 08/12/2010.

Op 02/04/2012 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde veroordeeld tot een bijkomende gevangenisstraf van 6 maanden (bijkomend bij de gevangenisstraf van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 02/03/2011), daar u zich schuldig had gemaakt aan gewone diefstal en diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Deze twee feiten vonden plaats op 30/10/2010.

Op 23/10/2012 werd u door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar voor 1/3 van de straf (uitvoerbaar gemaakt door de correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 13/03/2015), daar u zich schuldig had gemaakt aan twee feiten van gewone diefstal en aan diefstal met geweld of bedreiging, op heterdaad betrapt. De feiten werden gepleegd tussen 21/04/2011 en 26/05/2011.

Op 13/03/2015 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging. Het feit vond plaats op 21/01/2014.

Op 19/05/2015 werd u door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel veroordeeld tot een bijkomende gevangenisstraf van 10 maanden (bijkomend bij de gevangenisstraf van de correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 13/03/2015), daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, en, de dieven op heterdaad betrapt zijnde, geweld of bedreigingen gebruikt hebbende hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om de vlucht te verzekeren, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door twee of meer personen, en dat het misdrijf werd gepleegd ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, duidelijk was of hem bekend was (herhaling). Het feit vond plaats op 29/12/2014.

Op 16/09/2015 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde veroordeeld (op verzet tegen het verstekvonnis dd. 15/04/2015) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden, daar u zich schuldig had gemaakt aan gewone diefstal en aan het verwen/en van een bedrieglijk vermogensvoordeel door gegevens te hebben ingevoerd in een informaticasysteem, met name gelden afgehaald te hebben met een gestolen bankkaart. De feiten vonden plaats tussen 11/02/2014 en 14/02/2014.

Op 28/02/2017 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, daar u zich schuldig had gemaakt aan het met bedrieglijk opzet, beoogd te hebben een onrechtmatig economisch voordeel voor zichzelf of voor een ander te verwerven, door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informaticasysteem te hebben ingevoerd, gewijzigd, gewist of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd, met name ten nadele van slachtoffers geldsommen via internetbankieren van diens rekeningen te hebben gedebiteerd dan wel doen of laten debiteren ten gunste van hun eigen rekening. In hetzelfde vonnis werd u veroordeeld voor witwas van een geldsom voorkomend uit een illegaal vermogensvoordeel (herhaling). Beide feiten vonden plaats op 13/08/2013.

Verder werd u door de politierechtbanken veroordeeld voor een aantal verkeersinbreuken. Zo werd u 8 keer veroordeeld door de politierechtbanken tussen 19/11/2010 en 08/03/2016, voor onder andere het rijden zonder aansprakelijkheidsverzekering en het rijden zonder rijbewijs (6 feiten). U werd veroordeeld voor boetes tussen de 1.100 euro en 2.200 euro.

Het is duidelijk dat u een gevaar bent voor de openbare orde. U hebt een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om u aan de geldende wetten te houden. Ondanks uw relatief jonge leeftijd werd u gedurende een periode van ongeveer 10 jaar niet minder dan 7 keer strafrechtelijk veroordeeld, voor allerlei feiten: gewone diefstal, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, diefstal door middel van geweld of bedreiging, misbruik van vertrouwen / verduistering en valsheid in geschriften, het verwerven van een bedrieglijk vermogensvoordeel door gegevens te hebben ingevoerd in een informaticasysteem en gegevens in een informaticasysteem te hebben ingevoerd, gewijzigd, gewist of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd om een vermogensvoordeel te bekomen. U werd in totaal als 28-jarige reeds veroordeeld tot 74 maanden gevangenisstraf, wat neerkomt op meer dan 6 jaren gevangenisstraf.

Uit het strafrechtelijk dossier blijkt dat de feiten zwaarwichtig zijn en indruisen tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Zo blijkt dat u er niet van terugschrikt om geweld te gebruiken bij het plegen van diefstallen. Op 23/10/2012 werd u veroordeeld voor twee feiten van gewone diefstal en voor diefstal met geweld of bedreiging, op heterdaad betrapt. In het arrest van het Hof van Beroep te Gent wordt het volgende gesteld: "Bij de straftoemeting houdt het hof rekening met de objectieve ernst en zwaarwichtigheid van de bewezen verklaarde feiten en met de persoonlijkheid van de beklaagde die geen respect kon opbrengen voor andermans fysieke integriteit en voor andermans eigendom. Met het grootste gemak pleegt hij diefstallen en wanneer hij bij zo'n diefstal op heterdaad betrapt wordt, schrikt hij er niet voor terug om geweld te gebruiken om in het bezit te kunnen blijven van wat hij gestolen heeft en om zijn vlucht te verzekeren."

In het vonnis dd. 19/05/2015 van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel lezen we het volgende: "Beide beklaagden [waaronder uzelf] staan terecht voor een diefstal met geweld met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd in bende en ten aanzien van een kwetsbare persoon."

De feiten kunnen als volgt worden samengevat. Op 29 december 2014 omstreeks 15u30 wandelt [S.J] naar haar woonplaats gelegen te Ganshoren Wereldtentoonstellingslaan 93. Ze wordt gevolgd door twee personen die later geïdentificeerd worden als zijnde de genaamde KMY [uzelf] en [U.S.].

De Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel oordeelt hierover in het vonnis dd. 19/05/2015: "De rechtbank tilt zeer zwaar aan deze feiten die verwerpelijk en maatschappelijk totaal onaanvaardbaar zijn. De brutale beroving van een weerloos slachtoffer geeft in hoofde van de twee beklaagden blijk van een verbijsterend gebrek aan normbesef en wijst op een reële sociale gevaarlijkheid. Zij hebben totaal geen respect voor de fysieke integriteit van een oudere dame, noch voor haar eigendom."

De bewezen verklaarde feiten zijn van die aard dat zij het veiligheidsgevoel van de burgers aantasten en een bedreiging vormen voor de openbare veiligheid en de maatschappelijke orde. "

De feiten die u hebt gepleegd zijn bijzonder ernstig, aangezien het hier gaat om een vermogensdelict gepleegd tegenover personen door middel van geweld en bedreigingen. De ernst wordt nog versterkt door het feit dat u personen hebt aangevallen die kwetsbaar zijn, vanwege een geestelijke stoornis of vanwege hun leeftijd, hetgeen niet alleen uw lafheid aantoont, maar ook uw absolute minachting voor andere mensen. Dit soort gedrag maakt deel uit van de delinquentie die aan de basis ligt van het verontrustende gevoel van onveiligheid dat wijdverspreid is onder de bevolking en die de levenskwaliteit in stedelijke gebieden aanzienlijk aantast. In die mate brengen deze daden de openbare veiligheid ernstig in gevaar, veroorzaken zij grote sociale beroering en geven zij blijk van een fundamenteel gebrek aan respect van de verdachte voor de goederen van anderen, alsmede voor hun lichamelijke en psychische integriteit.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat men met feiten van diefstal belangrijke materiële schade aan de slachtoffers berokkent. Uit het vonnis dd. 02/03/2011 van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde blijkt het volgende: "Op 7 december 2010 deed [R.K.] aangifte van de diefstal van haar voertuig Chevrolet Captiva. [R.K.] verklaarde dat zij die dag als loketbediende aan het werk was bij de Bond Moyson te Wetteren. Dat zij omstreeks 15u30 de brievenbus wilde openen en ze haar persoonlijke sleutelbos even naast zich neerlegde. Wanneer ze haar sleutels nadien terug wou nemen stelde ze vast dat die verdwenen waren. Ze liep naar buiten waar ze vaststelde dat haar voertuig verdwenen was.

U begon al op jonge leeftijd met het plegen van diefstallen. Zo werd u op 08/04/2008 al veroordeeld door de jeugdrechtbank te Dendermonde, daar u zich schuldig had gemaakt aan twee gewone diefstallen met name van een bromfiets en een fiets. Zelfs op die jonge leeftijd schrikte u er niet van terug om geweld of bedreiging te gebruiken.

Zo werd u in hetzelfde vonnis veroordeeld voor een diefstal door middel van geweld of bedreiging, met name van een MP3- speler, met de omstandigheid dat de diefstal werd gepleegd door twee of meer personen. Logischerwijze maakt een dergelijke diefstal een sterke indruk op het slachtoffer.

U was dus nog maar 15 jaar toen u voor de eerste keer in aanraking kwam met de jeugdrechtbank. De maatregelen opgelegd door de jeugdrechtbank hadden tot doel om ervoor te zorgen dat u in de toekomst op het rechte pad zou blijven en dat u tot het besef zou komen dat uw crimineel gedrag onaanvaardbaar was. De opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben echter niet het beoogde effect verwezenlijkt. U verviel telkens weer in uw gekende gedragspatroon. Het is duidelijk dat u de geboden kansen van de jeugdrechtbank niet begrepen heeft.

Overwegende dat uw zucht naar snel geldgewin eveneens duidelijk wordt doordat u reeds verschillende malen werd veroordeeld voor diverse vormen van (digitale) oplichting. Op 07/07/2016 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt veroordeeld, daar u zich schuldig had gemaakt aan het onder valse voorwendsel van het uitvoeren van een beveiligingsupdate door BNP Paribas Fortis Bank, waartoe men slachtoffers eerst via mail, nadien via telefonisch contact door een persoon die zich valselijk uitgaf als medewerker van deze bank aanzocht, met als doel het ontfutselen van de numerieke

codes die gegenereerd worden uit de combinatie van de bankkaart (met pincode) en kaartlezer van het slachtoffer (phising), waarna aanwending dezer codes via het internetbankieren teneinde zich een onrechtmatig voordeel te verschaffen, i.c. overschrijving van geldsommen.

Het Hof van Beroep oordeelt over deze feiten het volgende: "Reeds uit de hierboven weergegeven feitelijke uiteenzetting blijkt dat het thans vervolgte basisvermogensmisdrijf en de daaropvolgende witwasfeiten op professionele wijze werden voorbereid en uitgevoerd. Het hof neemt aan dat de beklaagde [u] niet de organisator of bedenker van dit basisvermogensmisdrijf noch van deze witwasfeiten was. De beklaagde wordt in de hoedanigheid van mededader minstens medeplichtige aan het basisvermogensmisdrijf en aan de witwasfeiten vervolgd; hij vervulde de rol van een zogenaamde 'muilezel', zijnde een persoon die zijn bankrekening en zijn bankkaart ter beschikking stelt aan criminelen opdat deze (minstens een gedeelte van) de onrechtmatig bekomen opbrengst van het basisvermogensmisdrijf kunnen veiligstellen via een rechtstreekse overschrijving van de rekening van het slachtoffer van het basisvermogensmisdrijf en onmiddellijk daarna kunnen witwassen door cash afhalingen en/of betalingen in winkels of wisselkantoren. Deze persoon faciliteert dus niet enkel het basisvermogensmisdrijf door ervoor te zorgen dat het onrechtmatig voordeel bekomen via het informaticabedrog een tijdelijke bestemming krijgt na overschrijving en dit zonder enige rechtstreekse link naar de organisator of de daadwerkelijke pleger van de zogenaamde phisingtechnieken maar zeker ook de onmiddellijk daaropvolgende witwasfeiten. Het is immers de kunst om quasi onmiddellijk na het basisvermogensmisdrijf van het informaticabedrog de witwas misdrijven te plegen en wel omdat er zeer weinig tijd kan zijn door de eventuele blokkering van de rekening(en) als gevolg van de aangifte van het slachtoffer van het basisvermogensmisdrijf of als gevolg van een instructie van de bank zelf.

Het Hof van Beroep oordeelt verder het volgende: "De bewezen verklaarde feiten zijn ernstig, aangezien het vertrouwen dat de burger in een moderne maatschappij moet kunnen stellen in de correcte werking van het financieel stelsel, in het bijzonder het bankwezen, door deze feiten ingrijpend wordt aangetast. Meer nog het bankwezen wordt door deze feiten misbruikt om criminelen toe te laten zich illegale vermogensvoordelen toe te eigenen op een quasi niet-traceerbare wijze.

De feiten geven ook blijk van een frauduleuze ingesteldheid en van minachting in hoofde van de beklaagde voor de eigendomsrechten van derden. Zij kunnen niet geduld worden en dienen adequaat beteugeld te worden. Er is geen enkel argument dat het handelen van de beklaagde kan vergoelijken.

Deze beklaagde [u] kan bezwaarlijk een debutant worden genoemd als overtreder van de verschillende strafwetten en het is duidelijk geworden dat hij geen enkele les heeft getrokken uit zijn voorgaande veroordelingen en dat hij misdrijven blijft begaan."

Uw gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij u ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. U hield bij het plegen van deze strafbare feiten enkel rekening met het eigen financieel gewin. Er werd niet stilgestaan bij de materiële en psychische gevolgen van uw daden voor de slachtoffers. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

U werd daarenboven door de politierechtbanken veroordeeld voor een aanzienlijk aantal verkeersinbreuken. Zo werd u 8 keer veroordeeld door de politierechtbanken tussen 19/11/2010 en 08/03/2016. Hiervan werd u maar liefst 6 keer veroordeeld voor het rijden zonder rijbewijs. U werd veroordeeld voor boetes tussen de 1.100 euro en 2.200 euro. De wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de politierechtbank. U bent maar liefst 8 keer door de politierechtbank veroordeeld en hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet uw eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook uw gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin u leeft.

De aard van de gepleegde feiten en het herhaaldelijk karakter maken dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden, niet uitgesloten kan worden.

Uit alles blijkt dat u reeds meerdere kansen kreeg van Justitie, u genoot meerdere gunstmaatregelen en er werden duidelijk inspanningen geleverd om u steeds opnieuw de hand te reiken en u de kans te geven u te herpakken. Dit was echter niet aan u besteed, want u was blijkbaar niet bereid voldoende inspanning te leveren om op het rechte pad te blijven. Er werden u straffen met uitstel en/of probatievoorwaarden opgelegd.

U hield zich niet aan gemaakte afspraken en het aan u verleende uitstel diende te worden herroepen. Zo werd een probatieuitstel verleend in het vonnis van 02/03/2011 van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde uitvoerbaar gemaakt door arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 23/10/2012. Daarnaast werd het uitstel verleend bij uw veroordeling van het Hof van Beroep te Gent dd. 23/10/2012 uitvoerbaar gemaakt door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 13/03/2015. Niks baatte want u

slaagde er niet in de agressie die als rode draad doorheen uw strafverleden loopt onder controle te krijgen en bleef uw misdadig gedrag verderzetten. Nadat u op 14/09/2015 elektronisch toezicht werd verleend, werd dit al op 04/10/2015 ingetrokken wegens het niet naleven van de voorwaarden. Overwegende dat u zich overgeeft aan een steeds gewelddadiger wordende delinquentie.

Overwegende dat uit een consultatie van de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) blijkt dat u geen lessen leert uit uw strafrechtelijk verleden. Zo werd u in 2019 maar liefst 8 keer tegengehouden door de politiediensten, onder andere voor zware diefstal, voor twee feiten van drugsbezit, voor weerspanning en voor drie feiten van ontvluchting van gevangenen. Overwegende dat u van 06/08/2018 tot 30/03/2019, maar liefst voor een totaal van 236 dagen, het elektronisch toezicht bent ontvlucht. Bovendien werd u in 2021 nog tegengehouden voor een gewone diefstal.

Ingevolge de ernst van de gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan er geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de wettelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Op 07/04/2021 werd u in het kader van artikel 62§1 van de Vreemdelingenwet een aangetekend schrijven verstuurd om u op de hoogte te stellen van het feit dat overwogen werd uw verblijf te beëindigen om u zo mogelijkheid te bieden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. U haalde de aangetekende zending niet af.

Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uw administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat u een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Uit een consultatie van het rijksregister blijkt dat u geen echtgenote of kinderen heeft in België.

Uit een consultatie van het rijksregister blijkt dat uw ouders KP (geboren op (...)1959 te Maquela Do Zombo te Angola, van Angolese nationaliteit, beschikt over een C kaart geldig tot 19/04/2026) en MKD (geboren op (...)1962 te Maquela Do Zombo te Angola, van Angolese nationaliteit, beschikt over een B kaart geldig tot 20/10/2022) in België verblijven. Uit een consultatie van het rijksregister blijkt eveneens dat uw broer KMHen (geboren in 1982 te Luanda, van Angolese nationaliteit, beschikt over een B kaart geldig tot 19/11/2024), uw broer KMHer (geboren op (...)1990 te Luanda, van Angolese nationaliteit, beschikt over een B kaart geldig tot 27/09/2022) en uw zus KKS (geboren op (...)2000 te Deinze, van Angolese nationaliteit, beschikt over een B kaart geldig tot 23/10/2022) in België verblijven.

Uit een consultatie van uw gevangenisdossier blijkt dat u tussen 13/01/2015 en 25/09/2020 13 keer bezoek kreeg van uw moeder in de gevangenis en 35 keer van uw vader. U kreeg ook verschillende malen bezoek van uw broers en zus. Uit een consultatie van de historiek van uw bezoeken, in uw gevangenisdossier, blijkt dat u mogelijks ook zussen genaamd KP en KLDK heeft in België. Zij bezochten u elk éénmaal in de gevangenis gedurende deze periode.

In de lijst met bezoektoelating, vervat in uw gevangenisdossier, wordt een dochter vermeld genaamd KSA. Uw administratief dossier bevat echter geen enkel element dat uw relatie met deze persoon zou kunnen bevestigen. Gezien u de aangetekende zending met betrekking tot het recht om gehoord te worden niet afhaalde, dient opgemerkt te worden dat u de Belgische autoriteiten niet de kans geeft om hierop zicht te krijgen.

Betreffende uw in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u in België afhankelijk zou zijn van uw broers of zussen. Aangezien u na uw laatste vrijlating uit de gevangenis aangaf op hetzelfde adres te gaan wonen als uw moeder, kan hier eventueel wel enige afhankelijkheid blijken.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U hebt ook geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van een van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Nergens uit uw administratief dossier blijkt dat een terugkeer naar Angola een risico op schending van het artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

Gezien uw familie in België woont en gezien de jonge leeftijd waarop u in België bent aangekomen, wordt het inreisverbod beperkt tot 10 jaar, in de hoop dat dit u tot inzicht zal brengen om u in de toekomst beter te gedragen en opnieuw een leven in normale omstandigheden op te bouwen. U dient te beseffen dat u, gezien de veroordelingen die u heeft opgelopen, een langer inreisverbod zou kunnen gekregen hebben."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"ENIGE MIDDEL:

Schending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht, schending van artikel 20 VWEU, van artikel 24.2, 41 en 47 van het Handvest van grondrechten van de unie, schending van het evenredigheidsbeginsel, schending van artikel 9 van het IVRK, schending van artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn, schending van artikel 8 juncto artikel 13 EVRM

1. Eerste onderdeel:

Verwerende partij stoelt zich voor de bestreden beslissing op art. 44 bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

Art. 44bis van de Vreemdelingenwet stelt:

"§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Artikel 44bis VW is echter een onvolledige omzetting van artikel 28. 3 van de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 28 (3) biedt een verhoogde bescherming aan zowel Unieburgers. als aan hun familieleden, in de zin dat enkel een einde kan gemaakt worden aan hun verblijfsrecht indien er dwingende redenen van openbare veiligheid voorhanden zijn, terwijl artikel 44bis, § 3 enkel melding maakt van Unieburgers.

In de zaak Ratti erkende het Hof van Justitie de verticale directe werking van richtlijnen. Rechtsonderhorigen kunnen zich rechtstreeks beroepen op een bepaling in de richtlijn, wanneer de lidstaat de richtlijn niet correct omzette in nationale wetgeving. Zodoende heeft de Burgerschapsrichtlijn

directe werking ten aanzien van de lidstaat, met als gevolg dat een derdelander-familieid van een Unieburger zich voor de nationale rechter rechtstreeks op artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn kan beroepen.

Artikel 28.3 bepaalt: "Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij: a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven (...)"

Verzoeker is in België aangekomen op 20 mei 1993, toen hij slechts 6 maanden oud was. Verzoeker is inmiddels 29 jaar oud. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing verbleef verzoeker dan ook meer dan tien jaar in België, gastland in de zin van artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn.

Verzoeker kan dan ook aanspraak maken op de verhoogde bescherming voorzien in 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn, die door artikel 44bis, § 3 Vw. in strijd met het Unierecht niet wordt geboden aan familieleden van Unieburgers.

Verwerende partij beroept zich dan ook op de verkeerde rechtsgrond nu zij haar beslissing ent op artikel 44bis §2 Vw.

Verwerende partij beroept zich niet alleen op de verkeerde rechtsgrond maar laat ook geheel na aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker dwingende redenen van openbare veiligheid aan de orde zijn.

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20). Dit onderscheid wordt inde bestreden beslissing niet gemaakt.

Er rust een motiveringsplicht op de administratieve overheden bevoegd met het nemen van uitwijzingsbeslissingen op basis van de openbare orde en de nationale veiligheid (HvJ 11 december 2014, arrest Khaled Boudjlida tegen Préfet des Pyrénées-Atlantiques, C-249/13, EU:C:2014:2431, punt 38; S. MANANASHVILI, "Return Directive 2008/115/EC" in K. HAILBRONNER en D. THYM (eds.) EU Immigration and Asylum Law, Munich, C.H. Beek, 2016, 716).

Dit vloeit onder meer voort uit artikel 30 van de Burgerschapsrichtlijn en impliceert dat bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing, het bestuur verplicht is om de juridische en feitelijke gegevens mee te geven waarop de beslissing tot uitwijzing steunt. Dit is immers primordiaal in een rechtstaat daar het individu de mogelijkheid geeft om een beroep in te stellen alsook juridische controle faciliteert. De opgeworpen redenen moeten duidelijk en verstaanbaar zijn en mogen niet algemeen verwoord zijn - ze moeten immers steunen op de feiten van de zaak zelf.

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. "

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. "

Artikel 3 van die wet stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kermis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr; 233. 222).

Artikel 41 van het Handvest van Grondrechten van de Unie voorziet in een recht op behoorlijk bestuur, waarbij wordt gesteld dat eenieder het recht heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld en dat de betrokken instanties daarbij de plicht hebben om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld.(...)"

In deze context is de rechtspraak van het Hof volgens dewelke de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing vereist dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit is gebaseerd, hetzij door lezing van het besluit zelf, hetzij doordat de redenen hem op zijn verzoek worden meegedeeld (HvJ 17 maart 2011, C-372/09 en C-373/09, Pefiarroja Fa, pt. 63; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Gaydarov, pt. 41.), uitermate relevant.

Dit is immers een conditio sine qua non teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen (HvJ 15 oktober 1987, C-222/86, Heylens e.a., pt. 15; HvJ 3 september 2008, C-402/05 P en C-415/05 P, Kadi en Al Barakaat International Foundation, pt. 337; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Hristo Gaydarov, pt. 41; HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122. Zie ook de bespreking onder art.) (Marleen Maes en Anja Wijnants, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, nr. 2, 2016, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), pg.167)

De motieven in de bestreden beslissing zijn niet juist in rechte en feite. Er wordt verwezen naar een verkeerde rechtsgrond en er wordt niet aangehaald waarom de feiten dwingende redenen van openbare veiligheid zouden uitmaken.

2. Tweede onderdeel:

Zelfs indien ten onrecht zou worden aangenomen dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de verhoogde bescherming voorzien in 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn, die door artikel 44bis, § 3 Vw. in strijd met het Unierecht niet wordt geboden aan familieleden van Unieburgers, dan nog schiet de motivering van verwerende partij ernstig tekort.

Artikel 44bis, §2 Vw. waar verwerende partij zich op beroept immers vereist dat er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid aanwezig zijn.

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20). Dit onderscheid wordt in de bestreden beslissing niet, of veruit onvoldoende gemaakt.

Er rust een motiveringsplicht op de administratieve overheden bevoegd met het nemen van uitwijzingsbeslissingen op basis van de openbare orde en de nationale veiligheid (HvJ 11 december 2014, arrest Khaled Boudjlida tegen Préfet des Pyrénées-Atlantiques, C-249/13, EU:C:2014:2431, punt 38; S. MANANASHVILI, "Return Directive 2008/115/EC" in K. HAILBRONNER en D. THYM (eds.) EU Immigration and Asylum Law, Munich, C.H. Beek, 2016, 716).

Dit vloeit onder meer voort uit artikel 30 van de Burgerschapsrichtlijn en impliceert dat bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing, het bestuur verplicht is om de juridische en feitelijke gegevens mee te geven waarop de beslissing tot uitwijzing steunt. Dit is immers primordiaal in een rechtstaat daar het individu de mogelijkheid geeft om een beroep in te stellen alsook juridische controle faciliteert. De opgeworpen

redenen moeten duidelijk en verstaanbaar zijn en mogen niet algemeen verwoord zijn - ze moeten immers steunen op de feiten van de zaak zelf

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. "

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. "

Artikel 3 van die wet stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr; 233. 222).

Artikel 41 van het Handvest van Grondrechten van de Unie voorziet in een recht op behoorlijk bestuur, waarbij wordt gesteld dat eenieder het recht heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld en dat de betrokken instanties daarbij de plicht hebben om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)".

In deze context is de rechtspraak van het Hof volgens dewelke de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing vereist dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit is gebaseerd, hetzij door lezing van het besluit zelf, hetzij doordat de redenen hem op zijn verzoek worden meegedeeld (HvJ 17 maart 2011, C-372/09 en C-373/09, Pefiarroja Fa, pt. 63; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Gaydarov, pt. 41.), uitermate relevant.

Dit is immers een *conditio sine qua non* teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen (HvJ 15 oktober 1987, C-222/86, Heylens e.a., pt. 15; HvJ 3 september 2008, C- 402/05 P en C-415/05 P, Kadi en Al Barakaat International Foundation, pt. 337; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Hristo Gaydarov, pt. 41; HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynarniki, pt. 122. Zie ook de bespreking onder art.) (Marleen Maes en Anja Wijnants, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, nr. 2, 2016, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), pg. 167)

De motieven in de bestreden beslissing zijn niet juist in rechte en feite. Er wordt verwezen naar feiten waarvoor verzoeker niet veroordeeld werd, om te onderbouwen waarom hij een ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen.

3. Derde onderdeel:

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest : "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is evenmin voldoende om tot een uitwijzingsbeslissing te komen, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan - een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de feiten: het risico op recidive wordt voor verzoeker niet aangetoond. Verzoeker heeft sinds zijn vrijlating geen nieuwe feiten meer gepleegd en wil zijn leven een positieve wending geven.

Verzoeker heeft spijt van zijn daden uit het verleden en beseft dat hij het verkeerde pad uitkoos door slechte vrienden en gebruik van verdovende middelen. Verzoeker is inmiddels volwassen geworden en wil een positieve toekomst nastreven.

Voor verzoeker wordt niet aangetoond dat hij actueel een werkelijk gevaar voor de openbare orde betekent.

De beoordelingsmarge van de lidstaten is overigens niet onbepaald. Het bestuur dient niet enkel rekening te houden met het gedrag van verzoeker, zoals eerder aangegeven, maar dient evenzeer het evenredigheidsbeginsel toe te passen bij het ontnemen van een verblijfsrecht.⁶ Dit houdt in dat er nagegaan moet worden in welke mate het ontnemen van een verblijfsrecht nuttig is voor het vooropgestelde doel - namelijk het beschermen van de openbare orde en/of veiligheid.

Voorts moet er ook nagegaan worden binnen het kader van het evenredigheidsbeginsel, in welke mate er alternatieve en minder verre gaande maatregelen beschikbaar zijn om hetzelfde doel te bereiken.

4. Vierde onderdeel

Ook onder artikel 8 van het EVRM dient een grondige en uitvoerige belangenafweging gemaakt te worden.

Om na te gaan of er in het kader van immigratie sprake is van een positieve verplichting (bv. een recht op binnenkomst en/of verblijf in het kader van gezinshereniging) dan wel een negatieve verplichting (bv. in het kader van weigering van voortgezet verblijf), dient een redelijke belangenafweging plaats te hebben. Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging in migratiedossiers, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 56 en 64-65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37; EHRM 31 januari

2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. Nederland*, § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gül v. Zwitserland*, § 42. Zie ook interessante rechtspraak aangaande het belang van het kind in EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle et al. v. Nederland*, § 44; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Uner v. Nederland*, § 58; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, § 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, § 6; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, §§ 82-83; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nufiez v. Noorwegen*, § 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, *Polidario v. Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, § 51, met verwijzing naar EHRM (Grote Kamer) 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, §§ 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, § 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, *M.P.E.V. v. Zwitserland*; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan et al. v. Noorwegen*; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse v. Nederland*, § 109.

Voorts stelt het EHRM dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder, aandacht moet worden besteed aan de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit ervan, opdat daadwerkelijke bescherming en voldoende gewicht wordt gegeven aan het belang van de kinderen die rechtstreeks worden getroffen door die maatregel (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse v. Nederland*).

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/Belgie*, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de *Vreemdelingenwet* (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verwerende partij beweert dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde, superieur is aan de familiale- en gezinsbelangen die verzoeker eventueel zou kunnen doen gelden. Verwerende partij is eveneens van oordeel dat verzoeker niet aantoonbaar is van zijn broers of zussen. Hoogstens kan er slechts een afhankelijkheid worden vastgesteld ten aanzien van de moeder van verzoeker, omdat verzoeker na zijn vrijlating in de gevangenis op het adres van zijn moeder verbleef.

Rest de vraag of alle relevante gegevens waarover verwerende partij beschikte of behoorde te beschikken op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nufiez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nufiez/Noorwegen*, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, *Salem!Denemarken*, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals verwerende partij in casu voorhoudt, het EHRM een aantal meer

specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. *Boultif* criteria. (EHRM 2 augustus 2001, *Boultif/Zwitserland*, § 48).

Het betreft hier:

(1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;

(2) de duur van het verblijf in het gastland;

(3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;

(4) de nationaliteit van alle betrokkenen;

(5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;

(6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;

(7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;

(8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

(9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest *Emre* (EHRM 22 mei 2008, *Emre/Zwitserland*, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic/Zwitserland*, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

(11) de specifieke omstandigheden van de zaak;

(12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Verwerende partij heeft geenszins een redelijke afweging gemaakt in het licht van de bovenstaande factoren. Verzoeker wenst met name te wijzen op het volgende:

Wat de algemene factoren betreft:

1) De mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken

Indien verzoeker naar Angola zou worden teruggestuurd, wordt zijn gezins- en familieleven effectief verstoord en onderbroken.

Verzoeker is hier samen met zijn familie opgegroeid en heeft sinds zijn geboorte het centrum van zijn belangen in België. Ondanks het feit dat verzoeker opgroeide in een Angolees gezin, spreekt verzoeker geen Portugees doch enkel Nederlands als moedertaal. De taal die hem ook op school werd aangeleerd.

Verzoeker heeft geen gekende familieleden in Angola noch vrienden waar hij terecht zou kunnen.

2) De omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat

Verzoeker verblijft sinds 1993, zijnde meer dan tien jaar in België en heeft bijgevolg geen enkele band met Angola.

Verwerende partij beweert dat het niet onmogelijk is om een nieuwe taal te leren in Angola en een nieuw sociaal netwerk uit te bouwen. Men stelt dat een terugkeer inderdaad een aanpassing zal vergen maar dat er geen onoverkomelijke obstakels zijn daartoe.

In tegenstelling tot wat verwerende partij ook beweert in de bestreden beslissing, heeft verzoeker geen enkele gekende familieleden in Angola en reisde hij daar de voorbije jaren ook nooit naartoe.

Hij kent er letterlijk niets en zou een vreemde zijn in zijn land van herkomst.

3) De aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten

Zoals reeds gesteld heeft verzoeker en zijn ouders, broers en zussen hun centrum van belangen in België. Bovendien heeft verzoeker een dochter uit zijn relatie met mevrouw TS. ASK werd geboren te Aalst op (...) 2013. Verzoeker wenst zijn vaderschapsrechten uit te oefenen en zal dan ook het nodige doen voor erkenning van zijn dochtertje. Alleen al daarvoor is het belangrijk dat verzoeker zijn leven in België kan verderzetten. Het kindje heeft de Belgische nationaliteit en zou in de toekomst onmogelijk België kunnen verlaten om contacten te onderhouden met verzoeker in Angola. Een terugkeer van verzoeker naar Angola druist dan ook in tegen zijn rechten op basis van artikel 8 EVRM.

De hierboven uiteengezette omstandigheden zijn van die aard dat ze het verzoeker moeilijk of onmogelijk kan maken om het privé- en gezinsleven voort te zetten.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoekers gezinsleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRR voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.”

2.2. In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing beroept op artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat dit een onvolledige omzetting betreft van artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker eraan voorbij gaat dat de bestreden beslissing een einde maakt aan zijn verblijf in toepassing van artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

(...)

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

Aan verzoeker wordt ook een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven en een inreisverbod van tien jaar opgelegd omdat er ernstige redenen van openbare orde zijn.

Verzoeker betoogt dat artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet had moeten worden toegepast. De Raad doet gelden dat dit artikel specifiek van toepassing is op Unieburgers en hun familieleden. Verzoeker gaat ervan uit dat hij als familielid van een Unieburger dient te worden beschouwd, doch blijft in gebreke dit aan te tonen. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de familieleden van verzoeker, die in België verblijven, de Angolese nationaliteit hebben en dat zij dus niet als Unieburger kunnen worden beschouwd.

Verzoeker verwijst naar zijn beweerde Belgische dochter.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker in het verleden heeft gemeld dat hij een dochter heeft. Bovendien stelt verzoeker in het verzoekschrift zelf dat hij het kind niet erkend

heeft. Hoewel hij stelt dat hij de nodige stappen tot erkenning zal ondernemen, wordt hiervan geen enkel bewijsstuk bijgebracht. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een geboortekaartje waaruit blijkt dat K. S. A. is geboren op (...)2013. Verzoeker had dus ruim de tijd om zijn dochter te erkennen. Bovendien laat verzoeker na een officiële geboorteakte bij te brengen. De staatssecretaris oordeelt niet op kennelijk onredelijke wijze: *“In de lijst met bezoektolating, vervat in uw gevangenisdossier, wordt een dochter vermeld genaamd K. S. A.. Uw administratief dossier bevat echter geen enkel element dat uw relatie met deze persoon zou kunnen bevestigen. Gezien u de aangetekende zending met betrekking tot het recht om gehoord te worden niet afhaalde, dient opgemerkt te worden dat u de Belgische autoriteiten niet de kans geeft om hierop zicht te krijgen.”*

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen verwantschap aantoont met een Unieburger. Aangezien verzoeker als derdelander dient te worden beschouwd overeenkomstig artikel 1, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet, maakt de staatsecretaris een correcte toepassing van artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet. De kritiek van verzoeker met betrekking tot artikel 44bis van de Vreemdelingenwet is niet dienstig.

Verzoeker stelt dat er niet is aangetoond dat er dwingende redenen van openbare veiligheid zijn.

Artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister (of zijn gemachtigde) c.q. de staatssecretaris een einde kan stellen aan het verblijf van een derdelander die gemachtigd of toegelaten is tot verblijf van meer dan drie maanden sinds ten minste tien jaar en er sindsdien ononderbroken verblijft om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. In de bestreden beslissing wordt op niet kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd:

“De aard van de gepleegde feiten en het herhaaldelijk karakter maken dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden, niet uitgesloten kan worden. Uit alles blijkt dat u reeds meerdere kansen kreeg van Justitie, u genoot meerdere gunstmaatregelen en er werden duidelijk inspanningen geleverd om u steeds opnieuw de hand te reiken en u de kans te geven u te herpakken. Dit was echter niet aan u besteed, want u was blijkbaar niet bereid voldoende inspanning te leveren om op het rechte pad te blijven. Er werden u straffen met uitstel en/of probatievoorwaarden opgelegd. U hield zich niet aan gemaakte afspraken en het aan u verleende uitstel diende te worden herroepen. Zo werd een probatie uitstel verleend in het vonnis van 0210312011 van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde uitvoerbaar gemaakt door arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 2311012012. Daarnaast werd het uitstel verleend bij uw veroordeling van het Hof van Beroep te Gent dd. 2311012012 uitvoerbaar gemaakt door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 13/03/2015. Niks baatte want u slaagde er niet in de agressie die als rode draad doorheen uw strafverleden loopt onder controle te krijgen en bleef uw misdadig gedrag verderzetten. Nadat u op Mrc912015 elektronisch toezicht werd verleend, werd dit al op 0411012015 ingetrokken wegens het niet naleven van de voorwaarden. Overwegende dat u zich overgeeft aan een steeds gewelddadiger wordende delinquentie. Overwegende dat uit een consultatie van de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) blijkt dat u geen lessen leert uit uw strafrechtelijk verleden. Zo werd u in 2019 maar liefst 8 keer tegengehouden door de politiediensten, onder andere voor zware diefstal, voor twee feiten van drugsbezit, voor weerspanning en voor drie feiten van ontvluchting van gevangenen. Overwegende dat u van 06/08/2018 tot 30/03/2019, maar liefst voor een totaal van 236 dagen, het elektronisch toezicht bent ontvlucht. Bovendien werd u in 2A21 nog tegengehouden voor een gewone diefstal. Ingevolge de ernst van de gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan er geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de wettelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.”

In bestreden beslissing wordt een overzicht gegeven van alle veroordelingen die verzoeker sinds 2008 heeft opgelopen. Hierbij wordt door de staatssecretaris niet alleen de hoeveelheid strafrechtelijke veroordelingen benadrukt maar ook de ernst van de gepleegde feiten.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing niet. Evenmin volstaat de uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de beginselen van behoorlijk bestuur en de begrippen ‘ernstige redenen’ en ‘bedreiging voor de openbare orde’ om de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker betoogt dat de artikelen 41 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de EU geschonden zijn, omdat er niet zou worden aangehaald waarom de door hem gepleegde feiten dwingende redenen van openbare orde zouden uitmaken.

De Raad herhaalt dat toepassing werd gemaakt van artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoeker een derdelander is. Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)”. De opgeworpen artikelen van het Handvest zijn bijgevolg niet van toepassing aangezien de bestreden beslissing geen tenuitvoerlegging betreft van een bepaling van het Unierecht.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat hij geen aanspraak zou kunnen maken op de verhoogde bescherming voorzien in artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn, de motivering dan nog tekort schiet. Verzoeker is van oordeel dat er geen ernstige redenen van openbare orde worden aangetoond.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris heeft geoordeeld om welke redenen verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

In een derde onderdeel stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt aangetoond dat hij actueel een werkelijk gevaar voor de openbare orde betekent.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat een individueel onderzoek naar verzoeker werd gevoerd: verzoeker werd, ondanks zijn relatief jong leeftijd, reeds zeven keer strafrechtelijk veroordeeld voor steeds ernstige feiten, verzoeker werd in totaal, als 28-jarige, reeds veroordeeld tot 74 maanden gevangenisstraf, hetgeen neerkomt op meer dan 6 jaar gevangenisstraf, uit het strafrechtelijk verleden blijkt dat de feiten zwaarwichtig zijn en indruisen tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde, verzoeker schrikt er niet voor terug om geweld te gebruiken, de ernst van de gepleegde feiten wordt nog versterkt door het feit dat hij personen heeft aangevallen die kwetsbaar zijn, vanwege een geestelijke stoornis of vanwege hun leeftijd, dit soort gedrag maakt deel uit van de delinquentie die aan de basis ligt van het verontrustende gevoel van onveiligheid dat wijdverspreid is onder de bevolking en die de levenskwaliteit in stedelijke gebieden aanzienlijk aantast, de daden brengen de openbare veiligheid ernstig in gevaar, veroorzaken grote sociale beroering en geven blijk van een fundamenteel gebrek aan respect van verzoeker voor de goederen van anderen, alsmede voor hun lichamelijke en psychische integriteit, uit alles blijkt dat verzoeker meerdere kansen kreeg van Justitie: hij genoot meerdere gunstmaatregelen en er werden duidelijk inspanningen geleverd om hem steeds opnieuw de hand te reiken en hem de kans te geven zich te herpakken, verzoeker hield zich echter niet aan de afspraken, verzoeker geeft zich over aan een steeds gewelddadiger wordende delinquentie, verzoeker blijkt geen lessen te trekken uit zijn strafrechtelijk verleden, verzoeker ontvluchtte het elektronisch toezicht maar liefst voor een totaal van 236 dagen in de periode van 6 augustus 2018 tot 30 maart 2019, in 2021 werd verzoeker nog tegengehouden voor een gewone diefstal, hierdoor blijft er een risico dat hij opnieuw strafbare feiten pleegt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 november 2020 in vervroegde vrijheid werd gesteld ter uitvoering van de Covid-coronawet 2020 en dat hij sinds 11 februari 2021 definitief vrij is. De bewering van verzoeker dat hij geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd kan niet worden gevolgd, aangezien blijkt dat hij in 2021 opnieuw werd tegengehouden voor een gewone diefstal.

In een vierde onderdeel beroept verzoeker zich op artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat onvoldoende rekening is gehouden met het belang van het kind en dat met de bestreden beslissing geen juist evenwicht wordt bereikt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst erop dat de staatssecretaris motiveert over het gezinsleven van de verzoeker: "Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uw administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat u een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit een consultatie van het rijksregister blijkt dat u geen echtgenote of kinderen heeft in België. Uit een consultatie van het rijksregister blijkt dat uw ouders KP (geboren op (...)1959 te Maquela Do Zombo te Angola, van Angolese nationaliteit, beschikt over een C kaart geldig tot 19/04/2026) en MKD (geboren op (...)1962 te Maquela Do Zombo te Angola, van Angolese nationaliteit, beschikt over een B kaart geldig tot 20/10/2022) in België verblijven. Uit een consultatie van het rijksregister blijkt eveneens dat uw broer KMHen (geboren in 1982 te Luanda, van Angolese nationaliteit, beschikt over een B kaart geldig tot 19/11/2024), uw broer KMHer (geboren op (...)1990 te Luanda, van Angolese nationaliteit, beschikt over een B kaart geldig tot 27/09/2022) en uw zus KKS (geboren op (...)2000 te Deinze, van Angolese nationaliteit, beschikt over een B kaart geldig tot 23/10/2022) in België verblijven. Uit een consultatie van uw gevangenisdossier blijkt dat u tussen 13/01/2015 en 25/09/2020 13 keer bezoek kreeg van uw moeder in de gevangenis en 35 keer van uw vader. U kreeg ook verschillende malen bezoek van uw broers en zus. Uit een consultatie van de historiek van uw bezoeken, in uw gevangenisdossier, blijkt dat u mogelijks ook zussen genaamd KP en KLDK heeft in België. Zij bezochten u elk éénmaal in de gevangenis gedurende deze periode. In de lijst met bezoektolating, vervat in uw gevangenisdossier, wordt een dochter vermeld genaamd KSA. Uw administratief dossier bevat echter geen enkel element dat uw relatie met deze persoon zou kunnen bevestigen. Gezien u de aangetekende zending met betrekking tot het recht om gehoord te worden niet afhaalde, dient opgemerkt te worden dat u de Belgische autoriteiten niet de kans geeft om hierop zicht te krijgen. Betreffende uw in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u in België afhankelijk zou zijn van uw broers of zussen. Aangezien u na uw laatste vrijlating uit de gevangenis aangaf op hetzelfde adres te gaan wonen als uw moeder, kan hier eventueel wel enige afhankelijkheid blijken. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde."

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker verwijst naar zijn familieleden die in België verblijven enerzijds en naar zijn beweerde minderjarige dochter anderzijds.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Wat betreft zijn in België verblijvende familieleden blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat er bijkomende banden van afhankelijkheid voorhanden zijn, waardoor niet kan aangenomen worden dat de banden een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM betreffen. Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kunnen andere familiebanden, zoals verzoekers banden met broer, schoonzus, neefje en nichtje, slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond. (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

Wat betreft het beweerde minderjarig kind

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker in het verleden heeft gemeld dat hij een dochter heeft. Bovendien stelt verzoeker in het verzoekschrift zelf dat hij het kind niet erkend heeft. Hoewel hij stelt dat hij de nodige stappen tot erkenning zal ondernemen, wordt hiervan geen enkel bewijsstuk bijgebracht. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een geboortekaartje waaruit blijkt dat K. S. A. is geboren op (...) 2013. Verzoeker had dus ruim de tijd om zijn dochter te erkennen. Bovendien laat verzoeker na een officiële geboorteakte bij te brengen. De staatssecretaris oordeelt niet op kennelijk onredelijke wijze: *“In de lijst met bezoektolating, vervat in uw gevangenisdossier, wordt een dochter vermeld genaamd K. S. A.. Uw administratief dossier bevat echter geen enkel element dat uw relatie met deze persoon zou kunnen bevestigen. Gezien u de aangetekende zending met betrekking tot het recht om gehoord te worden niet afhaalde, dient opgemerkt te worden dat u de Belgische autoriteiten niet de kans geeft om hierop zicht te krijgen.”*

Verzoeker haalt bovendien geen enkel concreet element aan dat hij enige affectieve band heeft met zijn beweerde dochter. De Raad wijst in dit verband nog op de rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

De Raad merkt op dat door de staatssecretaris rekening is gehouden met het familie- en gezinsleven van de verzoeker in België. Door de staatssecretaris wordt hierbij toegelicht om welke redenen de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM impliceert.

De staatssecretaris maakt bij het nemen van de bestreden beslissing op correcte wijze toepassing van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf van een onderdaan van een derde land, om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Terwijl ook een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven aan een vreemdeling, die door zijn gedrag geacht moet worden de openbare orde te kunnen schaden. Tot slot wordt door de staatssecretaris in de bestreden beslissing ook toepassing gemaakt van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan een inreisverbod van tien jaar kan worden opgelegd aan een onderdaan van een derde land die een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale

veiligheid vormt. Aan het legaliteitscriterium in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM is aldus voldaan.

Wat de tweede voorwaarde betreft dient te worden vastgesteld dat deze inmenging in minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de bestreden beslissing wordt immers genomen ter bescherming van de nationale openbare orde en/of de nationale veiligheid.

Het volstaat in dit kader te verwijzen naar volgende overweging van de bestreden beslissing: *“Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.”*

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen én gepaste maatregelen te nemen, ten einde te vermijden dat de openbare orde (opnieuw) zou worden geschaad door vreemdelingen.

De Raad verwijst in dit kader naar de overwegingen in de bestreden beslissing, waarbij is vastgesteld dat verzoeker als een reële, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde moet worden beschouwd, reden waarom én een einde werd gesteld aan het verblijf, én een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend met een inreisverbod van tien jaar.

Verzoeker is van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van hemzelf en dat van zijn familie. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is dus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat. Uit wat reeds besproken werd, blijkt dat verzoeker meermaals zware misdrijven in België heeft gepleegd, zodat het noch onredelijk, noch disproportioneel is een einde te stellen aan het verblijf, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Door de staatssecretaris wordt in de bestreden beslissing een zorgvuldige afweging gemaakt van de privébelangen van verzoeker enerzijds, en de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker maakt een schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC